

Amy J. Fetzer
PRISIJAUKINTI PABAISA
Romanas

Versta iš Amy J. Fetzer, Taming the Beast,
2001

© Amy J. Fetzer, 2001

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ilona Šalnienė, vertimas iš anglų kalbos,
2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© "Svajonių knygos", 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Lora Kembridž nužvelgė niūrią akmeninę pilį ir susimąstė, ką ras viduje: žavųjį princą ar slibiną? Greičiausiai slibiną, jei gandai, kuriais taip noriai dalijosi keltu į gražią nedidukę salą plaukiantys miestiečiai, turi pagrindą. "Ar Ričardas Blektornas žino, kaip visi jo bijo?" - pagalvojo mergina, žvilgsniu slysdama per grėsmingus akmenis ir arkinius langus, kol taksi kilo stačiu keliuku. Dievulėliau, statins net su bokšteliais patrankoms ir dantyta tvirtovės siena! Ir su bokštu! Visa tai Lorai alsavo vienatve.

- Ponia, - tarė prie didžiulio namo sustojęs taksistas, - ar tikrai čia norėjote atvažiuoti?

Kodėl visi miestelio gyventojai šito klausia, tarsi ji savanoriškai žengtų į mirtį? Dėl Dievo meilės, Blektornas juk irgi žmogus!

- Tikrai, pone Pinkni, - atsakė ji, nežiūrėdama į pagyvenusį taksistą.

- Turiu jus perspėti, kad ponas Blektornas ne itin malonus.

- Nesistebiu. Kaip gali būti malonus, kai visi elgiasi taip, lyg jis būtų juos apkandžiojęs? - Lora pakėlė antakį ir pažvelgė į vyriškį. Jis iš-

raudo ir vėl nukreipė žvilgsnį į namą.

- Dūmų be ugnies nebūna, - lėtai tarė ir išsiropštė iš taksi iškelti jos lagaminų. Lora irgi išlipo iš automobilio ir kartu kopė stačiais pagrindiniais laiptais. Tarsi karaliaus baudžiauninkė, ji buvo pasamdyta padėti keturmetei Ričardo Blektorno dukrytei priprasti tėvo namuose. Jai teks gyventi su atsiskyrėliu, užsidaariusiu pilyje. "Nebus lengva", - pagalvojo Lora. Ji buvo prisiklausiusi gandų, kad jau ketverius metus tik aptarnaujantis personalas gali įkelti koją į šiuos namus. Lorai pagailo mergytės, kuri buvo atskirta nuo tėvo ir neteko motinos. Kad spėtų apsižvalgyti prieš mergytei atvykstant, Lora atvažiavo anksčiau. Ponas Pinknis sukrovė jos lagaminus ant žemės. Ji atsigręžė norėdama užsimokėti ir pamatė, kad jis kažką keverzoja ant popieriaus skiautės. Kai Lora padavė pinigus, jis jai įteikė lapelį.

- Čia mano numeris. Jei norėsite išvažiuoti, paskambinkite.

Taksisto susirūpinimas ją sujaudino, nors atrodė nebūtinai.

- Jis ne pabaisa, pone Pinkni.

- Pabaisa, ponია! Jis aprėkia visus, kurie tik įžengia į jo valdas. Pridaužė net maistą išve-

žiojantį pasiuntinuką. Man baisu pagalvoti, ką jis gali jums padaryti.

Lora be jokio nuogąstavimo pažvelgė į poną Pinknį. Šis nukreipė žvilgsnį į pilies kuorus ir atsidusęs kalbėjo toliau:

- Namą prieš daugelį metų savo nuotakai pastatė vienas vyras. Jaunoji moteris norėjo gyventi kaip princesė, taigi jis ir suprojektavo pilį. Girdėjau, kad visi akmenys buvo atgabenti iš žemyno, kai kurie net iš Anglijos ir Airijos. Tačiau vyrukas nespėjo vesti: mergina mirė dar nebaigus statybų.

"Kaip liūdna", - pagalvojo Lora ir pakreipė galvą.

- Kalbate taip, tarsi šis namas būtų prakeiktas. O gal jame vaidenasi?

Ponas Pinknis spoksojo į skliautuotas dvigubas duris tarytum į urvo landą ir tylėjo. "Vaidenasi, kurgi ne," - pagalvojo Lora ir šypsodamasi paėmė šaltą žalvarinį, į slibino galvą panašų durų plaktukėlį. "Na, pone Blektornai, jei norit atsikratyti žmonių, jums tikrai puikiai sekasi." Ji dunkstelėjo plaktuku į duris.

Per durų dešinėje įtaisytą garsiakalbį nu-skambėjo:

- Įeikite.

Balsas buvo atšiaurus ir duslus, nuo jo šiurpuliukai perbėgo oda.

- Ar dabar suprantate, ką turėjau omeny? - paklausė Pinknis.

- Niekai, - tvirtai atrėžė ji ir atvėrusi duris žengė vidun. Prieškambaris skendėjo prietemoje, tik ant dailiai išraižyto stalelio švietė nedidelė lempa. Padėjusi rankinę ir lagaminėlį ant žemės Lora atsisuko į poną Pinknį, kuris, sunešęs jos lagaminus vidun, jau taikėsi sprukti. "Suspėjo apsižvalgyti", - pagalvojo Lora. Ji spragtelėjo jungiklį ir vestibulį užliejo šviesa. Taksistas krūptelėjo ir žengė žingsnį atgal.

- Paskambinkit, ir aš atvyksiu, - tarė su dar ryškesniu pietietišku akcentu.

Jis elgėsi kaip tie žmonės, kuriuos sutiko miestelyje. O jie piktinosi pilies savininku, perspėjo ją ir, baisiausia, atvirai šaipėsi iš žmogaus, kurio niekada nebuvo matę. Būtent dėl to jai kilo nepaaiškinamas noras apginti poną Blektoaną.

- Neprireiks, - tarė Lora ir užvėrė duris. Sunaikiai atsidususi ji atsisuko, ir širdis, regis, nukrito į kulnus, kai užgesus šviesai blizgančių sukutų laiptų viršuje šmėstelėjo žmogaus siluetas.

- Pone Blektornai?

- Taip, čia aš, - nuaidėjo kimus jo balsas.

- Sveiki, aš...

- Lora Kembridž, žinau, - nutraukė Blektor-nas. - Trisdešimtmetė netekėjusi Pietų Karolin-os universiteto absolventė, užaugusi Čarlstone, Pietų Karolinos, Džesperio apygardos ir Krevečių festivalio grožio konkursų nugalėtoja.

Lora juste juto pašaipų jo toną.

- Ar nieko nepraleidau?

"Pasipūtėlis", - pagalvojo ji, žvelgdama į jį, stovintį prietemoje ant laiptų.

- Nepaminėjote, kad buvau Valstybės departamento atašė, ambasados mokyklos mokytoja, filologė, puikiai mokanti italų, graikų ir galų kalbas.

- O ar mokate gaminti valgi? - paklausė jis nepriekaištinga galų kalba.

- Jei nemokėčiau, manęs čia nebūtų.

Ji įsirėmė rankomis į šonus ir nužvelgė gre-mėzdišką vyro šešėlį. Vestibiulio šviesoje galėjo įžiūrėti tik ant batų krentantį aštrų kaip skustuvas tamsių kelnių kantą. Vyro ranka išsėjos ant turėklo, šviesoje žiburiavo masyvus auksinis žiedas su antspaudėliu. "Dieve, kokios didelės jo rankos", - pagalvojo Lora ir pa-

klausė:

- Gal turiu internetinį puslapį, apie kurį nežinau? - Jai buvo smalsu, ką dar jis iššniukštino apie ją.

- Telekomunikacijos - puikus informacijos šaltinis.

- Sutinku, bet gal nesigilinkime į tokias smulkmenas kaip mano liemenėlės dydis, ir neprisiminkime tų senų laikų, kai prašapusi su Greidžiu Bensonu praradau sirgalių bumbulus, - pasiūlė mergina.

- Ar daugiau nieko nepraradote? - Blektorno žodžiai šiurpuliukais perbėgo Lorai per nugarą. Ją tai erzino.

- Panaršykite internete ir sužinosite, - atkirto nepatenkinta, kad šis vyras išstudijavo jos gyvenimą iki smulkmenų, o ji apie jį nežino nieko, - tik tiek, kad yra išsiskyręs, o nuo žmonių atsiskyrė po avarijos, per kurią buvo subjaurotas. Po kelių dienų turi atvykti dukra, kurios jis nebuvo matęs. "Kuo toliau, tuo gražiau", - pagalvojo Lora imdama lagaminus.

- Kur aš gyvensiu?

- Antrame aukšte.

Mergina nuėjo prie laiptų.

- Palikite lagaminus ir eikite paskui mane, -

tarė Blektornas.

Lora paliko lagaminus, nešėsi tik mažą lagaminėlį ir rankinę. Tarytum jausdamas jos žingsnius, jis ėjo keliais žingsniais priekyje, nuolat slėpdamasis tamsoje. Vyras žengė ramiai, beveik elegantiškai. Silpna šviesa sklido ne nuo lubų, o nuo grindų. Lora įžiūrėjo tik baltais marškiniais apvilktus jo pečius. Kietas riešutėlis! Blektornas sustojo prie durų ir jas pravėrė.

- Čia, - tarė ir apsigrėžė eiti.

Lora stovėjo priešais kambarį.

- O kur jūsų dukters kambarys?

Blektornas akimirką dvejojo.

- Aname koridoriaus gale, - atsiliepė jis nuo pusės laiptų. - Liepsiu, kad suneštų jūsų lagaminus.

- Maniau, kad gyvenate vienas.

- Taip. Namu prižiūrėtojas įsikūręs namelyje netoliese, o tarnaitė ateina pirmadieniais.

- Norėčiau pasikalbėti apie jūsų dukters atvykimą, - šūktelėjo Lora jam pavymui.

- Ji atvyks po kelių dienų. Pasitikite prie kelto. - Blektornas žengė taip lėtai, jog Lora pagalvojo, ar tik jo nekamuoja skausmas.

- Ar jūs nevažiuosite kartu?

- Tam aš pasamdžiau jus, panele Kembridž.

- Bet juk negalite nepasitikti dukters...

Kažkur, laiptų viršuje, gūdžioje jo slėptuvėje garsiai trinktelėjo durys.

- Puikiai pasikalbėjome, - tarė Lora ir paėjė-jusi prie laiptų pažvelgė viršun. Išvydo tik ko-ridorių ir masyvias poliruotas duris su žalvari-ne rankena. Kaip jis gali būti toks atšiaurus? Dėl Dievo meilės, juk Kelė tik ketverių metukų mergytė. Nejau jo veidas taip subjaurotas, kad bijo parodyti jį dienos šviesoje? O gal jis pa-prasčiausias išpuikėlis? Tiek to, jos rūpestis - Kelė. Lora užlipo laiptais ir stipriai pabeldė.

- Mudviem reikia pasikalbėti, pone Blektor-nai. Tuo pat.

Jokio atsakymo.

- Jei užsispiriu, būnu labai atkakli.

- Lipkite žemyn, panele Kembridž. Pakviesiu jus, jei prireiks.

- Žinoma, milorde, kokia aš kvaiša! Ir kaip man šovė į galvą, jog ponui gali rūpėti vientur-tė jo duktė, - piktai rėžė Lora ir staigiai nusisu-ko. Kietakaktis, neišauklėtas stuobrys! Už tokį elgesį su moterimi jos tėtis būtų išmušęs jam dantis.

Lora įžengė į savo kambarį ir sustojo be kva-

po. Slibino geras skonis. Apstatyta buvo prašmatniai: kilimas, užuolaidos, net paveikslų rėmai derėjo prie ištaigingų baldų, teikė jaukumo. Kampe dunksojo didžiulė lova su baldakimu, užtiesta storomis vilnonėmis antklodėmis, su daugybe pagalvėlių. Kaip ir visas kambarys, jos buvo vyšninės, melsvai pilkos ir baltos. Netoli durų, prie sienos, ant karalienės Anos stiliaus stalo stovėjo kompiuteris, už kelių žingsnių priešais židinį - prabangūs buduaro baldai. Minkštasuolis su nériniuotomis pagalvėlėmis buvo įtaisytas po trimis mansardos langais. Kairėje stūksojo didžiulė spinta, kurios Lora, kad ir kaip stengdamasi, nebūtų galėjusi užpildyti. Bet ar nevertėtų pasistengti? Ačiū Dievui, vonios kambarys buvo modernus. Tokios didžiulės vonios ji dar niekada nebuvo mačiusi. Numetusi lagaminėlį ir rankinę ant lovos, Lora grįžo į koridorių ir jį perėjusi įžengė į Kelės kambarį.

Dievulėliau! Aišku kaip dieną, kad Ričardui Blektornui pinigų netrūksta. Kambarys atrodė fantastiškai: mergaitės laukė pasakiškas rožinis ir sodriai žalias Viktorijos laikų lėlių nameelis, krūva naujų žaislų, o kampe - lova su permatomomis baldakimo užuolaidomis, kurios prie įmantriai išraižyto galvūgalio buvo perriš-

tos brangaus atlaso kaspinais. Ji iškart prisiminė pasaką "Princesė ant žirnio", nes norėdama užlipti ant aukštos lovos, mergytė turės pasilypti ant suoloelio. "Blektornas viską numatė", - nusprendė Lora, apžiūrėjusi trijų dydžių drabužių prigrūstą spintą ir stalčius. Ji suprato, kad šis tėvas ničnieko nežino apie dukterį, ir grįžusi į savo kambarį išsitraukė iš lagaminėlio dokumentus, kuriuos vos prieš kelias dienas buvo gavusi iš auklių agentūros savininkės Katerinos Deivenport.

Iš nuotraukos žaviai šypsojosi tamsiaplaukė mergytė mėlynomis kaip dangus akimis. Lora atsiduso, padėjo nuotrauką į šalį ir nuėjusi prie lango atsisėdo. Tolumoje buvo matyti žemynas ir kitos šioje Pietų Karolinos pakrantėje išsibarsčiusios salos. Spalio vėjas košė aukštas lanksčias pajūrio smilgas. Tamsinančios smėlį bangos daužėsi į krantą, dangų dengė niūrūs, lietaus pritvinkę debesys. Liūdna. Pats geriausias laikas pasėdėti su knyga. Įdomu, apie ką svajoja motinos netekusi maža mergytė, atvykstanti į nuošalią salą susipažinti su nepažįstamu tėvu.

"Apie prinčą, kuris ją globos, - pagalvojo Lora. - Tikrai ne apie ugnimi spjaudantį drakoną."

Ričardas nugara atsišliejo į duris ir užsimerkė. Į atmintį įsirėžęs paveikslas nedavė ramybės: dar niekada nebuvo matęs gražesnės būtybės. Lora iš tų moterų, dėl kurių vyrai pame-ta galvas, krečia kvailystes, o kitos švelniosios lyties atstovės miršta iš pavydo. Vos pažvelgęs į žalsvas jos akis jis pajuto vėl dilgčiojant randus. Buvo kaip vaikas, kuriam saldainį pa-rodė, bet neleido suvalgyti.

Loros buvimas namuose, jo šventovėje, varė Ričardą iš proto. Mielai būtų pasmaugęs Kate-riną Deivenport, kad atsiuntė tokią nepaprastą moterį. Ar Keitė nesupranta, kad po avarijos šalia jo nebuvo nė vienos moters? Iki šio ryto jis neturėjo jokių rekomendacijų, tik Katerina tvirtino suradusi kvalifikuotą darbuotoją. Jam nepavyko išsiaiškinti jos praeities smulkmenų. Nors sužinojo šį tą apie jos gyvenimą, nesura-do nė vienos nuotraukos. Kai perskaitė apie pergales grožio konkursuose, nuotraukų nebe-reikėjo. Tačiau Lora tarsi slėpė savo grožį. Ričardas manė turįs svarią priežastį vengti smalsių žvilgsnių, bet kodėl taip elgiasi ji?

Trisdešimties, bet vis dar labai graži.

Po perkūnais! Jis tiksliai suformulavo savo reikalavimus auklei - solidi, stipri ir sveika, kad galėtų lakstyti paskui keturmetę mergytę ir suvoktų atsakomybę už ją. Ričardas negali leisti, kad Kelė jį pamatytų. Niekada. Mergytė išsigąstų, o Ričardas to neišvertų. Daugiau tai nepasikartos. Žmonės Ričardo vengė dėl jo fizinių trūkumų, o vaiko gąsdinti jis neketino.

Kelė. Vyras sugniaužė kumščius. Mergytė, apie kurios egzistavimą jis sužinojo tik prieš kelias savaites, kai žuvo žmona. Paaiškėjo, kad jis tinkamas rūpintis savo vaiku, kai nėra kito pasirinkimo. Jis keikė Andrėją, kad paliko jį nepasakiusi, jog laukiasi kūdikio. Dieve, koks būtų buvęs laimingas prieš ketverius metus. Mintis apie būsimą kūdikį galėjo palaikyti jį operacijų ir ilgo gydymosi metu, padėti susitaikyti su karčia realybe, kad jau nieko nebe-galima pakeisti.

Ričardas pasitraukė nuo durų ir pakėlęs telefono ragelį skubiai suspaudė mygtukus.

- Auklių agentūra. Katerina Deivenport klauso....